

[Erik Eriksen.]

vort parti styrket, vil kravet herom ikke længere kunne afvises.“

Pjecen bærer den manende titel: Bliver det aldrig nok?

Det ærede medlem hr. A. C. Normann har været trofast på dette område, for han følger linjen op i 1957. Den 1. maj 1957 kunne man læse i det nu hensovede radikale blad Sydvestjylland en tale af det ærede medlem, og deri hedder det, at de krisemidler, vi først skal se at komme væk fra, er de høje skatter og kreditstramningen, der lammer i flæng alt initiativ. Og det er ikke en tilfældig grille, det ærede medlem havde fået, for en uge senere gentager han kravet om skattestop. Det ser man i Vestkystens omtale af et indlæg, som det ærede medlem kom med på vælgermødet i Esbjerg den 6. maj; dér hedder det, at kreditstramning havde vist tilbøjelighed til at gøre krisen permanent. For fremtiden ville han — altså det ærede medlem hr. A. C. Normann — anvise kreditlettelse, skattestop og import af billige færdigvarer som en sanering af det danske prisniveau. Det ærede medlems krav om skattestop blev altså også fremført ved den lejlighed og igen i en peje før valget i 1957.

Hvordan står nu dette til den radikale ordførers tale i disse dage? Hvorledes står det navnlig til den tale, den højtærede minister hr. Bertel Dahlgaard holdt?

Det ærede medlem hr. A. C. Normann var med rette inde på landbrugets problemer og nævnte, at konjunkturerne ikke havde været gode for dette erhverv. Det har det ærede medlem hr. Anders Andersen svaret på — jeg er bange for, jeg ikke kan nå at få det med ved denne lejlighed, for jeg har også nogle bemærkninger at gøre til den højtærede minister uden portefølje.

Den højtærede minister hr. Viggo Starcke gennemgik i går i sit lille nationaløkonomiske indlæg mit levnedsløb, gav oplysninger om min fødselsdato, mit fødselsår og om mine hartkornsskatter, og hvad der kunne være. Nu står jeg altså i den situation at skulle svare den højtærede minister, og en af mine bekendte har lige fortalt mig, at han i anledning af denne venlige hilsen, som ministeren gav mig i går, havde orienteret sig om den højtærede ministers personlige forhold. Den højtærede minister er født den

13. marts under fiskens tegn i 1895. Et andet forhold, min bekendt gør mig opmærksom på, er dette, at det ikke var noget særlig begivenhedsrigt år, men at det dog skete samme dag, senioratet dr. phil. Starcke måtte vige pladsen i Studenterforeningen for et borgerligt seniorat. Senioratet Starcke besluttede dog at blive siddende nogle dage under hensyn til årets karneval, der faldt sammen med den lille Viggos fødsel. Disse oplysninger har min bekendt hentet fra Politiken i marts 1895, for at jeg, om jeg så må sige, skulle kunne følge den højtærede minister.

Så gav den højtærede minister i går udtryk for den opfattelse, at jeg skulle være ængstelig for at møde ham. Må jeg have lov til at sige, at jeg er virkelig ikke bange for at møde ham, så lidt som jeg er bange for at møde noget andet genfærd. Den højtærede minister har jo i flere år haft lejlighed til at møde mig her i salen. Jeg har oven i købet ved forskellige lejligheder anglet efter at få den højtærede minister til at tage ordet. Det er vel næsten første gang, den højtærede minister taler her i tinget, medens han har været minister; det kan da ikke være begrundet i arbejdet i departementet, at den højtærede minister ikke kan komme her. Den tale, den højtærede minister holdt i går, bliver så slutstenen. Lad den blive stående. Men at jeg skulle være ængstelig for at møde den højtærede minister, er en stor misforståelse, og hvis den højtærede minister vil undersøge det, så tør jeg indestå for, at der kun er én part i dansk politik, der er bange for at møde ham, og det er hans partifæller. Når det er tilfældet, skyldes det jo ganske enkelt, at ikke ret mange synes om den politik, ministeren er gået ind for, og heller ikke tager ham rigtig højtideligt af den grund, at afstanden mellem hans fortid og hans nutid er blevet for stor. Ministeren kan vel ikke selv se det.

Jeg må indrømme, at jeg synes, at den højtærede ministers tale i går var af en sådan beskaffenhed — jeg tænker her på den omtale, han gav af regeringens politik — at det var ved at blive en lille smule komisk, når den højtærede minister først i en eftersætning nævnte, at socialdemokratiet dog er med i regeringen. Jeg mener, der er grund til at spørge — og nu får den